

עפ"ת 64890/05/22 - בר בנימין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 64890-05-22 בנימין נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני: 50154527472

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובסקי
מערערת בר בנימין
נגד מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית משפט קמא בהmesh 3152-03-22 מיום 24.4.22 לפיה נדחתה בקשה בקשר המערערת מיום 8.3.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה בשול הדרך בגין תקנה 33(א) לתקנות התעבורה.

המערערת מאשרת כי הקנס בגין הדוח שולם בחודש דצמבר 21 על ידי אביה בסניף הדואר, בעקבות בקשה מאביה להסדיר את התשלום הקשור בדבר אחר, והקנס שולם על ידי האב מבלי משים, גם עבר הדוח הנדון. עוד צוין בבקשתה כי המערערת מוכרת על ידי הביטוח הלאומי לנכחה. לטענת המערערת ביקשה לאחר מכן להישפט בגין הדוח,อลומ הסתבר לה כי אחרת את המועד להגשת בקשה להישפט נוכח תשלום הקנס (צורפו תצהיריו המערערת, אביה, מר אליו בניימן).

עוד נטען על ידי המערערת כי היא קופרת בביטול העבירה, וכי ירצה לשול הדרך בשל רכב "תקוע" שחסם את הנתיב, ולאחר עקיפתו חזרה מיד לכביש.

בית משפט קמא קבע כי המערערת הייתה מודעת לקיום הדוח; בתשלום הקנס יש לראות הודהה, ולא עולה חשש לעיוות דין.

בהודעת הערעור ובפני חזרה ב"כ המערערת על הטענות שעלו בבית משפט קמא. בנוסף נטען כי על פי תקנה 39(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 שענינה "נהיגה סביב מקום חסום", יש לעקוף את החסימה, מצד ימין בלבד, אלא אם מורה תמרור על נהיגה שמאל לחסימה.

אין מקום לקבלת הערעור.

על פי הودעת תשלום הקנס שצורפה לראשונה להודעת העreauו, ניתן היה להגיש בקשה להישפט בגין הדוח עד יומת 22.2.22; הבקשה לבית משפט קמא הוגשה לאחר מועד זה ונדרשים נימוקים מיוחדים להיעתר, במיחוד לאחר תשלום הקנס שיש עמו, על פניו, משום השלמה עם ביצוע העבירה, לא רק מכוח החזקה העולה מסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב -1982. הטענה בדבר נסיבות התשלום שלא בידיית המערערת -טענה העולה לידיות בנסיבות הארצת מועד - אין בה כדי לפרט את המערערת מאחריותה, וכבר נפסק כי זהות הגורם משלם הקנס, או נסיבות התשלום כאשר קיימת מודעות לקיום הדוח, אינם מהווים נימוק מיוחד שיאפשר הארצת מועד להישפט (ראו בעניין זה- רעפ 22/22 **דורון חתן נ' מדינת ישראל**, פסקה 8, 11.5.22).

אין אני רואה חשש לקיום עיונות דין. המערערת כאמור, אינה חולקת על כך שנגגה על שולי הכביש. בדוח שהוצג עליה תיאור מפורט של השוטר, עורך הדוח, לפיו נסעה המערערת על השול לאורכו 300 מטרים, לצורך עקיפת כלי רכב בשל עומס תנועה, ללא כל מכשול על הכביש, באופן הסותר חזיתית את טענת המערערת בדבר קיומו של רכב "תקוע". עוד אציין כי על פי הוראת תקינה 47(א) לתקנות התעבורה, יש לבצע עקיפת רכב אחר מצדו השמאלי בלבד, והוראות תקינה 33 (ג) קובעת באילו נסיבות ניתן לסתות לשולי הכביש, כאשר הנסיבות הנטען על ידי המערערת אין כוללות בהן. באשר לתקינה 39(א) הרי שגם אינה עוסקת בעקיפת רכב או בסטייה לשולי הדרך, ואני נדרשת לענייננו.

בנסיבות אלה נדחה העreauו.

מצורחות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדים.

ניתן היום, י"ח סיון תשפ"ב, 17 יוני 2022, בהעדן הצדדים.